

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy w sprawie o wydanie wyroku łącznego ustalił, co następuje:

A. W. (1) został skazany siedmioma jednostkowymi, prawomocnymi wyrokami skazującymi.

Chronologicznie pierwszym wyrokiem skazującym wydanym wobec A. W. (1) był wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16 września 2004 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 561/04. A. W. (1) został nim skazany za popełnione w okresie od 11 listopada 2001 r. do 5 czerwca 2003 r. dwieście pięćdziesiąt sześć przestępstw kwalifikowanych z art. 286 § 2 kk, stanowiących określony w art. 91 § 1 kk ciąg przestępstw, na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczoną na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 250 złotych. Na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności od dnia 5 czerwca 2003 r. do dnia 16 września 2004 r. Obie wskazane wyżej kary zostały następnie objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 23 stycznia 2008 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 341/07.

Kolejnym wyrokiem skazującym wydanym wobec A. W. (1) był wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27 lipca 2006 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 493/06. Wymieniony został nim skazany za popełnione w dniu 8 grudnia 2005 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przedmiotowa kara została już wykonana.

Następny wyrok wydał wobec skazanego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w dniu 12 marca 2007 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 1670/06. A. W. (1) został nim skazany za popełnione w okresie od 21 sierpnia 2000 r. do 8 października 2001 r. osiemdziesiąt osiem przestępstw kwalifikowanych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 2 kk i z art. 286 § 2 kk, stanowiących określony w art. 91 § 1 kk ciąg przestępstw, na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczoną na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych. Na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 14 listopada 2006 r. Obie wymienione kary zostały następnie objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 23 stycznia 2008 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 341/07.

Czwartym wyrokiem skazującym wydanym wobec A. W. (1) był wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2014 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09, zmieniony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II AKa 206/15. A. W. (1) został nim skazany za

- popełnione w okresie od 1 stycznia 1997 r. do 22 marca 1997 r., od 1 czerwca 1997 r. do 7 lutego 2000 r., od 8 czerwca 2000 r. do 27 lutego 2003 r., od 6 marca 2003 r. do 5 czerwca 2003 r. i od 1 kwietnia 2005 r. do 5 kwietnia 2007 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 258 § 3 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- popełnione w okresie od 1 kwietnia 2005 r. do 5 kwietnia 2007 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 286 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczoną na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych,
- popełnione w okresie od 12 września 2005 r. do 22 listopada 2005 r. sześć przestępstw kwalifikowanych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 282 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, stanowiących określony w art. 91 § 1 kk ciąg przestępstw, na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz orzeczoną na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych,

- popełnione w okresie od 1 kwietnia 2005 r. do 5 kwietnia 2007 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych,
- popełnione w nieustalonym dniu w 2000 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 229 § 3 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Za wszystkie wymienione przestępstwa wymierzona została kara łączna 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych po 10 złotych. Przedmiotowa kara łączna pozbawienia wolności jest aktualnie wykonywana do dnia 7 lutego 2022 r.. Podobnie kara łączna grzywny nie została jeszcze wykonana, aczkolwiek jest przez skazanego spłacana ratami.

Kolejnym wyrokiem wydanym wobec A. W. (1) był wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 13 stycznia 2017 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 498/16. A. W. (1) został nim skazany za popełnione w dniu 16 listopada 2016 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 180a kk na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Przedmiotowa kara, wobec odbywania przez skazanego kar pozbawienia wolności orzeczonych w innych sprawach, nie została jeszcze wykonana, postępowanie wykonawcze w tym przedmiocie zostało zawieszona.

Następnie wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 lipca 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 650/17, A. W. (1) został skazany za popełnione w dniu 18 listopada 2016 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 180a kk na karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 10 złotych. Na poczet przedmiotowej kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności w dniu 18 listopada 2016 r. Orzeczona tym wyrokiem kara grzywny została już wykonana.

Ostatnim jednostkowym wyrokiem skazującym wydanym wobec A. W. (1) był wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 22 sierpnia 2017 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 475/13, utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 28 marca 2018 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt V Ka 512/18. Wymieniony został nim skazany za popełnione w dniu 31 maja 2012 r. przestępstwo kwalifikowane z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 30 złotych. Na poczet przedmiotowej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności od dnia 31 maja 2012 r. do dnia 11 czerwca 2013 r. Obie orzeczone tym wyrokiem kary nie zostały jeszcze wykonane, kara grzywny jest przez skazanego spłacana ratalnie.

Ponadto wobec skazanego A. W. (1) zapadł już uprzednio prawomocny wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 23 stycznia 2008 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 341/07. Przedmiotowym wyrokiem połączono orzeczone wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16 września 2004 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 561/04 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 12 marca 2007 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1670/06 jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz grzywny i w ich miejsce orzeczono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 250 złotych. Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności od dnia 5 czerwca 2003 r. do dnia 16 września 2004 r. i w dniu 14 listopada 2006 r. Obie orzeczone tym wyrokiem łącznym kary łączne zostały już wykonane.

/Dowód: dane o karalności k. 274-277; opinie o skazanym wraz z informacjami o pobytach i orzeczeniach k. 161-166, 278-282; informacja o pobytach i orzeczeniach k. 255-262; odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu sygn. akt II K 561/04 k. 143-156 wraz z informacją k. 157; odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II K 493/06 k. 228-229; odpis wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej

we Wrocławiu sygn. akt II K 1670/06 k. 136-142; odpis wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku sygn. akt XIV K 47/09 k. 11-121 wraz z odpisem wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku sygn. akt II AKa 206/15 k. 122-126; odpis wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Sopocie sygn. akt II K 498/12 k. 192 wraz z odpisem postanowienia k. 241; odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II K 650/17 k. 227 wraz z informacją k. 252; odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II K 475/13 wraz z odpisem wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku sygn. akt V Ka 512/18 k. 336 i informacją k. 242; odpis wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu sygn. akt II K 341/07 k. 134 wraz z informacją k. 135/

Z opinii o skazanym A. W. (1) sporządzonych w Areszcie Śledczym w G. wynika, że zachowanie skazanego w warunkach penitencjarnych jest naganne. A. W. (1) nie był nagradzany i nie korzystał z ulg, sporządzono wobec niego 5 wniosków o ukaranie dyscyplinarne i skazany był czterokrotnie karany dyscyplinarne, wymierzono mu także karę łączną, w jednym przypadku zawieszono wykonanie kary dyscyplinarnej. Kary dyscyplinarne wymierzone A. W. (2) były związane m. in. z udziałem w bójce na polu spacerowym, zakłócaniem spokoju w oddziale mieszkalnym, odmówieniem badania testem pod kątem narkotyków. Skazany w środowisku osadzonych funkcjonuje zmiennie, jest aktywnym uczestnikiem podkultury przestępczej i silnie utożsamia się z normami charakterystycznymi dla tego środowiska. Wobec skazanego nie było potrzeby stosowania środków przymusu bezpośredniego, nie zaobserwowano u niego zachowań autoagresywnych, natomiast prezentował zachowanie agresywne wobec innego osadzonego (wspomniany udział w bójce). A. W. (1) nie jest zatrudniony na terenie jednostki penitencjarnej, nie był kierowany do nauczania, czas wolny spędza na zajęciach kulturalno-oświatowych, czytaniu prasy czy zajęciach własnych, utrzymuje kontakt z najbliższymi członkami rodziny. W ocenie Dyrektora Aresztu Śledczego w G. prognoza penitencjarna względem skazanego kształtuje się negatywnie.

Z projektu oceny okresowej dotyczącej skazanego, sporządzonego w dniu 1 października 2018 r., wynika ponadto, że w ostatnim czasie jego zachowanie w warunkach izolacji uległo poprawie, ostatnia kara dyscyplinarna miała miejsce w marcu 2018 r., aktualnie w odpowiednio dobranej grupie współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo, zaś w stosunku do przełożonych jest obecnie grzeczny i regulaminowy, wykazuje również chęć zatrudnienia.

/Dowód: opinie o skazanym wraz z informacjami o pobytach i orzeczeniach k. 162-166, 278-282; kopie opinii o skazanym k. 315-320; kopia projektu oceny okresowej k. 314/

Obrońca skazanego A. W. (1) złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego obejmującego m. in. prawomocne wyroki: Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K 561/04, Sąd Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K 1670/06 oraz Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2014 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09, jednocześnie wnosząc o zaliczenie na poczet kary łącznej okresów pozbawienia skazanego wolności w tych sprawach. W uzasadnieniu obrońca skazanego rozwinął swoje stanowisko procesowe, wnosząc w szczególności o połączenie kar na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. jako względniejszych dla skazanego, gdyż umożliwiających połączenie także kar już wykonanych, oraz o zastosowanie przy orzekaniu wymiaru kary łącznej zasady asperacji, jednakże z wymierzeniem kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia wynikającego z art. 86 kk.

/Wniosek obrońcy skazanego k. 3-5/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody w postaci dokumentów z akt spraw, w których toczyły się postępowania karne przeciwko A. W. (2) (ze szczególnym uwzględnieniem orzeczeń w nich wydanych), aktualnych danych o karalności skazanego, opinii o skazanym z Aresztu Śledczego w G. wraz z informacjami o pobytach i orzeczeniach, kopii projektu oceny okresowej dotyczącej skazanego oraz dalszych informacji uzyskanych z Sądów, które wydawały poszczególne wyroki względem skazanego. Sąd uznał informacje wynikające z wymienionych dokumentów za całkowicie wiarygodne i nie budzące wątpliwości, gdyż dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione osoby w zakresie ich kompetencji. Strony również nie kwestionowały

wiarygodności dowodów zgromadzonych w sprawie poza pewnym kwestionowaniem przez skazanego okoliczności podawanych w opiniach dotyczących jego osoby i przedstawiających go w niekorzystnym świetle. Podkreślenia wymaga jednak, że okoliczności te wynikają zgodnie z treści kilku uzyskanych opinii o skazanym i zdaniem Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania, zaś odmienne stanowisko skazanego wynika z chęci osiągnięcia konkretnego celu procesowego w postępowaniu w niniejszej sprawie w postaci uznania, że postawa skazanego w warunkach penitencjarnych jest okolicznością przemawiającą na jego korzyść przy określaniu wymiaru kar łącznych. Ta ostatnia okoliczność w świetle treści opinii jednak nie potwierdziła się.

Na wstępie wskazać należy, iż rozważając kwestie istotne dla rozpoznania wniosku obrońcy skazanego należało przede wszystkim zbadać, czy zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do wydania wyroku łącznego, a jeżeli tak, to w jakim dokładnie zakresie i na podstawie jakich przepisów, albowiem w sprawie wyłoniła się kwestia konieczności rozważenia, czy zastosowanie powinny mieć przepisy aktualnie obowiązujące, czy też przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r., o czym będzie jeszcze dalej szeroko mowa. Natomiast już w tym miejscu zaznaczyć należy, iż orzekając w przedmiocie wyroku łącznego Sąd zobligowany jest brać pod uwagę nie tylko orzeczenia wymienione we wniosku osoby skazanej, domagającej się wydania wyroku łącznego, ale z urzędu wszelkie wyroki skazujące wydane wobec tej osoby celem ustalenia, czy istnieją podstawy do połączenia kar orzeczonych tymi wyrokami. W konsekwencji Sąd w niniejszej sprawie, posiłkując się aktualnymi danymi o karalności A. W. (1), wziął pod uwagę wszystkie wyroki skazujące dotyczące skazanego, jak również uprzednio wydany wobec niego wyrok łączny.

W tej ostatniej kwestii podkreślenia wymaga, iż wobec skazanego A. W. (1) zapadł już wprawdzie opisany wyżej wyrok łączny Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 23 stycznia 2008 r., wydany w sprawie o sygnaturze akt II K 341/07, jednakże po wydaniu tego wyroku łącznego wobec A. W. (1) zostały wydane kolejne cztery jednostkowe wyroki skazujące, chronologicznie ostatnie z wyroków opisanych na wstępie niniejszego uzasadnienia. Z tego względu koniecznym stało się zatem ponowne przeanalizowanie sytuacji prawnej skazanego A. W. (1) i wydanie wobec niego nowego wyroku łącznego.

Tytułem wstępu do dalszych rozważań podkreślić należy, iż na podstawie art. 29 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, treść artykułów 85 oraz 86 § 1 kodeksu karnego odnoszących się do instytucji kary łącznej została znowelizowana i obowiązuje w nowym brzmieniu od dnia 1 lipca 2015 r. Zgodnie zaś z treścią art. 19 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy, przepisów rozdziału IX kodeksu karnego (tj. rozdziału dotyczącego m. in. łączenia kar) w znowelizowanym brzmieniu nadanym wymienioną ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Analizując treść danych o karalności skazanego oraz zebranych wyroków dotyczących skazanego A. W. (1) ustalono bezspornie, że spośród prawomocnych wyroków wydanych wobec skazanego trzy ostatnie z nich zapadły po dniu 1 lipca 2015 r. W konsekwencji w niniejszym postępowaniu co do zasady zastosowanie znajdują znowelizowane przepisy o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2015 r.

W tym miejscu podkreślić należy jednak, że z uwagi na treść art. 4 § 1 kk możliwe byłoby zastosowanie wobec skazanego również przepisów w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., jeżeli przepisy te byłyby względniejsze, korzystniejsze dla skazanego (o to wnosili zresztą w toku postępowania i sam skazany, i jego obrońca). Mając jednak na uwadze obowiązującą wówczas treść w szczególności art. 85 kk i porównując daty popełnienia przez skazanego poszczególnych przestępstw oraz daty wydania wobec niego kolejnych wyroków skazujących za te przestępstwa, w ocenie Sądu brak podstaw do uznania, aby zastosowanie poprzednio obowiązujących przepisów mogło być dla skazanego korzystniejsze, albowiem nie pozwalałyby one na połączenie orzeczonych wobec niego kar na takich warunkach, które byłyby korzystniejsze od warunków ustalonych na podstawie obecnie obowiązujących przepisów. W konsekwencji, z przyczyn dalej wskazanych, Sąd zastosował przepisy w obecnie obowiązującym brzmieniu.

Uzasadniając powyższy wniosek przede wszystkim wskazać należy na zasady łączenia kar i orzekania kary łącznej wynikające z przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. Stosownie do treści art. 569 § 1 kpk w brzmieniu obowiązującym przed tą datą jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie

skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji. Ponadto zgodnie z treścią art. 569 § 2 kpk jeżeli w pierwszej instancji orzekały sądy różnego rzędu, wyrok łączny wydaje sąd wyższego rzędu, która to okoliczność zaistniała w niniejszej sprawie, co skutkowało uznaniem właściwości rzeczowej Sądu Okręgowego w Gdańsku do wydania wyroku łącznego (okoliczność ta pozostała aktualna w świetle obecnie obowiązujących przepisów).

Z kolei o tym, kiedy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, rozstrzygał w pierwszej kolejności przepis art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., zgodnie z którym sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Sąd w pełni podziela przy tym stanowisko zaprezentowane w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2005 r. (sygn. akt I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13), iż zawarty w zacytowanym przepisie zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego przestępstwa (kolejnych przestępstw).

Biorąc pod uwagę powyższe należy uznać, że skoro objęcie postępowaniem o wydanie wyroku łącznego dotyczy co do zasady wszystkich znanych sądowi wyroków skazujących dotyczących danej osoby, to nie może budzić wątpliwości fakt, że przy właściwym odczytaniu wskazanego zwrotu „zanim zapadł pierwszy wyrok” może dojść w jednym wyroku łącznym do kilku realnych zbiegów przestępstw, za które sąd w wyroku łącznym orzeknie kilka kar łącznych podlegających odrębnemu wykonaniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 r., sygn. akt II AKA 302/05, LEX nr 168026). Innymi słowy wyrok łączny nie musi obejmować jedną karę wszystkich skazań podlegających badaniu i wyrokiem łącznym można orzec także kilka kar łącznych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie, sygn. akt II AKz 115/01, OSA 2002/1/4). Granicą wyznaczającą możliwość łączenia kar w wyroku łącznym jest data wydania pierwszego wyroku skazującego i przestępstwa popełnione po tej dacie mogą tworzyć odrębny zbieg, skutkujący koniecznością orzeczenia odrębnej kary łącznej, przy czym takich zbiegów, wymagających wydania odrębnych kar łącznych, może być więcej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 grudnia 2002 r., sygn. akt II AKA 556/02, OSA 2003/4/31; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lipca 2005 r., sygn. akt II AKz 369/05, Prok. i Pr. 2006/2/27).

W ocenie Sądu powyższa sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, co wynika z porównania dat popełnienia przestępstw, za które A. W. (1) został skazany, oraz dat wydania wyroków, na mocy których skazania te nastąpiły. Natomiast wbrew stanowisku skazanego, prezentowanemu niekiedy podczas postępowania w niniejszej sprawie, to, iż w jego ocenie znaczna część popełnionych przez niego przestępstw, za które został skazany różnymi wyrokami, stanowi przejaw kontynuowania tego samego przestępczego procederu i jednocześnie są to przestępstwa do siebie podobne i popełnione w zbliżonym czasie, nie oznaczają jeszcze, że w świetle przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. możliwe było połączenie wszystkich kar orzeczonych za te przestępstwa, do tego konieczne było bowiem spełnienie przede wszystkim wskazanych wyżej warunków. Już w tym miejscu dodać należy, iż przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r. nie pozwalały na łączenie kar łącznych, zarówno tych orzeczonych w wyrokach łącznych, jak i tych orzeczonych w wyrokach jednostkowych. W konsekwencji, rozważając możliwość zastosowania przepisów w brzmieniu wówczas obowiązującym, zasadne jest jedynie ustalenie, jakie dokładnie kary jednostkowe orzeczone poszczególnymi wyrokami mogłyby podlegać połączeniu.

Porównując daty popełnienia przez skazanego czynów oraz daty wydania wobec niego poszczególnych wyroków jednostkowych stwierdzić należy, że przed datą wydania pierwszego wyroku, tj. wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K 561/04 w dniu 16 września 2004 r., A. W. (1) zarówno przestępstwa, za które został skazany tym właśnie wyrokiem, jak również wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 12 marca 2007 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 1670/06 (nadmienić należy, iż kary orzeczone tymi dwoma wyrokami zostały następnie połączone w poprzednim, opisanym wyżej wyroku łącznym dotyczącym skazanego), jak również przestępstwo, za które został skazany w punkcie IX wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2014 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09. W ocenie Sądu przestępstwa te należy potraktować jako wchodzące w skład pierwszego zbiegu przestępstw w rozumieniu art.

85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., oznaczonego dalej jako zbieg przestępstw numer 1. W konsekwencji w tym zakresie możliwe byłoby orzeczenie na starych zasadach pierwszej kary łącznej, obejmującej kary jednostkowe orzeczone za wskazane wyżej czyny, po uprzednim rozwiązaniu kary łącznej orzeczonej w ostatnim z wymienionych wyżej wyroków jednostkowych, przy czym jednocześnie wydanie wyroku łącznego w tym zakresie spowodowałoby utratę mocy poprzedniego wyroku łącznego wydanego względem osoby A. W. (1).

Następnie w okresie od daty wydania wspomnianego pierwszego wyroku, tj. od dnia 16 września 2004 r., do daty wydania drugiego wyroku, tj. wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27 lipca 2006 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt II K 493/06, A. W. (1) popełnił przestępstwo, za które został skazany tym drugim wyrokiem, jak również przestępstwa, za które został skazany w punkcie VI wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2014 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09. W ocenie Sądu przestępstwa te należy potraktować jako wchodzące w skład kolejnego zbiegu przestępstw w rozumieniu art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., oznaczonego dalej jako zbieg przestępstw numer 2. W konsekwencji w tym zakresie możliwe byłoby orzeczenie na starych zasadach drugiej kary łącznej, obejmującej kary jednostkowe orzeczone za wskazane wyżej czyny, po uprzednim rozwiązaniu kary łącznej orzeczonej w drugim z wymienionych wyżej wyroków jednostkowych.

W dalszej kolejności skazany A. W. (1) popełniał przestępstwa już po wydaniu w dniu 12 marca 2007 r. trzeciego chronologicznie wyroku, tj. wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w sprawie o sygnaturze akt II K 1670/06, a przed wydaniem w dniu 18 lipca 2014 r. czwartego chronologicznie wyroku, tj. wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanego w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09. W tym okresie popełnił on przestępstwa, za które został skazany w punktach V i VII wspomnianego wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanego w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09, a także przestępstwo, za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 22 sierpnia 2017 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 475/13. W ocenie Sądu przestępstwa te należy potraktować jako wchodzące w skład kolejnego zbiegu przestępstw w rozumieniu art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., oznaczonego dalej jako zbieg przestępstw numer 3. W konsekwencji w tym zakresie możliwe byłoby orzeczenie na starych zasadach trzeciej kary łącznej, obejmującej kary jednostkowe orzeczone za wskazane wyżej czyny, po uprzednim, wspomnianym już rozwiązaniu kary łącznej orzeczonej w wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09.

W tym miejscu dodać należy, iż w okresach od 1 stycznia 1997 r. do 22 marca 1997 r., od 1 czerwca 1997 r. do 7 lutego 2000 r., od 8 czerwca 2000 r. do 27 lutego 2003 r., od 6 marca 2003 r. do 5 czerwca 2003 r. i od 1 kwietnia 2005 r. do 5 kwietnia 2007 r. A. W. (1) popełnił przestępstwo kwalifikowane z art. 258 § 3 kk, za które został skazany w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanego w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09. Mając na uwadze, iż czyn, za który orzeczone została jedna kara jednostkowa, został częściowo popełniony w okresie jeszcze przed wydaniem chronologicznie pierwszego wyroku, a następnie częściowo w okresie już po wydaniu przedmiotowego pierwszego wyroku, a przed wydaniem chronologicznie czwartego wyroku, zawierającym w sobie daty wydania drugiego i trzeciego wyroku, zdaniem Sądu nie zachodzą wskazane wyżej podstawy określone w art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. do połączenia kary orzeczonej za ten czyn z jakimikolwiek innymi karami wymierzonymi skazanemu za inne przestępstwa. Tym samym w zakresie tej kary postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego należałoby, stosując przepisy obowiązującej przed dniem 1 lipca 2015 r., umorzyć wobec braku podstaw do wydania wyroku łącznego,

Kolejne przestępstwa zostały popełnione przez A. W. (1) w okresie pomiędzy wydaniem w dniu 18 lipca 2014 r. czwartego chronologicznie wyroku, tj. wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09, a wydaniem w dniu 13 stycznia 2017 r. piątego chronologicznie wyroku, tj. wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Sopocie w sprawie o sygnaturze akt II K 498/16. W tym okresie A. W. (1) popełnił przestępstwa, za które został skazany wspomnianym przed chwilą piątym chronologicznie wyrokiem, tj. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Sopocie wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 498/16, a także wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 lipca 2017 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 650/17. Przystępstwa te należy potraktować jako wchodzące w skład kolejnego, ostatniego już zbiegu przestępstw w rozumieniu art.

85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., oznaczonego dalej jako zbieg przestępstw numer 4. W konsekwencji w tym zakresie teoretycznie możliwe byłoby orzeczenie na starych zasadach kolejnej kary łącznej, obejmującej kary jednostkowe orzeczone za wskazane wyżej czyny, jednakże na przeszkodzie temu stałaby okoliczność, że pierwszym ze wspomnianych wyżej wyroków wymierzono A. W. (2) karę ograniczenia wolności, zaś drugim samoistną karę grzywny. Nie są to więc kary tego samego rodzaju, jak również inne kary podlegające łączeniu w rozumieniu art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. (żaden przepis szczególny nie pozwala bowiem na ich połączenie), a tym samym nie jest możliwe objęcie ich karą łączną. W efekcie w tym zakresie postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego należałoby, stosując przepisy obowiązującej przed dniem 1 lipca 2015 r., umorzyć wobec braku podstaw do wydania wyroku łącznego.

Natomiast jeżeli chodzi o przepisy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., zgodnie z treścią przepisu art. 85 § 1 kk w aktualnie obowiązującym brzmieniu jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 (art. 85 § 2 kk). Oznacza to, że aktualnym stanie prawnym łączeniu mogą podlegać zarówno kary jednostkowe, jeżeli nie zostały objęte wcześniej karą łączną, jak i kary łączne – i te, które orzeczono w wyrokach jednostkowych, jak i te, które orzeczono wcześniej wydanymi wyrokami łącznymi. Aby kary te mogły zostać połączone, muszą podlegać wykonaniu w całości albo w części, co oznacza, iż w chwili wydawania wyroku łącznego nie mogą być one jeszcze w całości wykonane w jakiegokolwiek formie.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego należy uznać, iż w tej sytuacji, przy uwzględnieniu przepisów obowiązujących aktualnie od dnia 1 lipca 2015 r., zachodzą potencjalne podstawy do połączenia następujących kar pozbawienia wolności wymierzonych skazanemu A. W. (2): kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanym w sprawie XIV K 47/09 (kara ta jest aktualnie wykonywana, w części podlega więc wykonaniu) i kary pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 475/13 (kara ta, uwzględniając okresy zaliczone już na jej poczet, podlega wykonaniu w części). Ponadto, przy zastosowaniu art. 87 § 1 kk, z karami tymi może zostać połączona orzeczona wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Sopocie wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 498/16 kara ograniczenia wolności (kara ta nie została jeszcze wykonana w żadnej części). W przypadku pozostałych kar pozbawienia wolności zostały już one wykonane w całości i tym samym, przy uwzględnieniu brzmienia aktualnie obowiązujących przepisów, nie mogą one podlegać połączeniu.

Ponadto, przy zastosowaniu przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r., możliwe jest połączenie orzeczonych wobec skazanego A. W. (1): kary łącznej grzywny wymierzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanym w sprawie XIV K 47/09 i kary grzywny wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 475/13, albowiem obie te kary nie zostały jeszcze w całości wykonane (oskarżony spona je ratalnie). Pozostałe wymierzone skazanemu kary grzywny zostały już wykonane.

Rozważając, w kontekście możliwości zastosowania art. 4 § 1 kk i w konsekwencji przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r., możliwość połączenia kar orzeczonych wobec skazanego A. W. (1) wydanymi wobec niego wyrokami należy porównać sytuację skazanego w obu omawianych wyżej sytuacjach, uwzględniających przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r. i po tej dacie. Te pierwsze mogłyby mieć, z uwagi na wspomniane wyżej regulacje, zastosowanie jedynie wtedy, gdyby były dla skazanego względniejsze, tj. bardziej korzystne. Natomiast w ocenie Sądu sytuacja taka nie zachodzi, co skutkowało zastosowaniem przez Sąd aktualnie obowiązujących przepisów.

Przed porównaniem sytuacji skazanego w obu stanach prawnych zdaniem Sądu zasadne jest przedstawienie pewnych ogólnych rozważań dotyczących kwestii wymiaru kary łącznej. Przede wszystkim wskazać należy, iż w stanie prawnym obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. powszechnie przyjmowano, że dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar jednostkowych, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar jednostkowych. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę przede wszystkim

stopień związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw, uwzględniając takie kwestie jak podobieństwo przestępstw pod względem rodzaju naruszonego dobra prawnego i sposobu działania sprawcy, czasową bliskość popełnienia przestępstw, ewentualną tożsamość osób pokrzywdzonych, jak również kwestię ewentualnej analogii motywów czy pobudek działania sprawcy przy popełnianiu kolejnych przestępstw. Im bliższy jest związek podmiotowo-przedmiotowy przestępstw pozostających w zbiegu, tym bardziej kara łączna powinna być zbliżona do dopuszczalnego minimum i to od wymienionych kwestii zależy, czy należy zastosować zasadę absorpcji, zasadę kumulacji czy też zasadę asperacji. Związek pomiędzy przestępstwami wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a są to bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoba pokrzywdzona (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd. (por. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 stycznia 2005 r., sygn. akt II AKa 274/04, KZS 2005/1/14; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 09 maja 2001 r., sygn. akt II AKa 63/01, Prok. i Pr. 2002/7-8/20). Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym poza zasadami określonymi w art. 86 kk istotny wpływ ma również zachowanie skazanego w zakładzie karnym, w którym odbywa poszczególne kary (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt II AKa 113/06, LEX nr 196116).

Należy przy tym oczywiście uwzględnić granice, w których kara łączna może być wymierzona, określone w art. 86 § 1 kk. Przepis ten w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. stanowi, iż sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności.

Dodać należy, że kara łączna jest niejako podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie objętym skazaniami. Jej zadaniem jest likwidacja swoistej konkurencji kar w postępowaniu wykonawczym, wynikłej z wielokrotnych skazań. W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw. Wymierzając karę łączną, stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości, wyrażane przez związek przedmiotowo-podmiotowy między poszczególnymi przestępstwami. Podkreślenia wymaga, że na ogół nie ma powodu, by orzekać kary łączne w dolnych granicach, to jest w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Nie nakazuje tego w szczególności żaden przepis postępowania karnego. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 r., sygn. akt II AKa 183/07, KZS 2007/11/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 maja 2010 r., sygn. akt II AKa 119/10). Oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada mieszana, tj. asperacji (por. A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1975 r., sygn. akt Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 r., sygn. akt II AKa 339/03, LEX nr 183336).

W tym miejscu podkreślić należy, że w obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. przepisach nie było ustawowych dyrektyw odnoszących się do wymiaru kary łącznej. Stan prawny uległ w tym zakresie zmianie od dnia 1 lipca 2015 r., kiedy to wprowadzono nowy przepis – art. 85a kk, zawierający ustawowe dyrektywy wymiaru kary łącznej. Zgodnie z jego treścią orzekając karę łączną sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wobec braku szerszej praktyki orzeczniczej opartej o nowe uregulowania prawne Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, że opisane powyżej dyrektywy wypracowane przez orzecznictwo nie uległy dezaktualizacji, lecz zostały uzupełnione o przytoczone zapisy ustawowe. Tym samym za wciąż aktualne uznać należy stanowisko, że kształtując wymiar kary łącznej Sąd nie jest uprawniony do ponownego badania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kary w poprzednio zakończonych (prawomocnie) sprawach. Jednocześnie aktualne pozostaje

orzecznictwo, zgodnie z którym decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma przy tym wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary i to w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Prawo 2002/4/26), jak również wspomniane wyżej związki czasowe, przedmiotowe i podmiotowe pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu.

Pozostając jeszcze przy stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. dodać należy, że jeżeli chodzi o granice kary łącznej wyznaczone przez aktualną treść przepisu art. 86 § 1 kk uległy one pewnej zmianie – zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. W tej ostatniej kwestii przepis ten jest więc mniej korzystny dla skazanego od art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., jednakże w ocenie Sądu miałyby to realne znaczenie przy rozważaniu możliwości zastosowania art. 4 § 1 kk jedynie wówczas, gdyby Sąd rozważał wymierzenie na podstawie art. 86 § 1 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym kary łącznej w wysokości powyżej 15 lat pozbawienia wolności, do czego z daleka wskazanych względów nie było podstaw.

Ponadto w przypadku skazanego A. W. (1) zmiana treści art. 86 § 1 kk nie ma tak oczywistego przełożenia na ocenę względności obu stanów prawnych dla skazanego, skoro w starym stanie prawnym istnieją omówione wyżej podstawy do wymierzenia kilku kar łącznych, zaś w nowym stanie prawnym orzeczona może zostać tylko jedna kara łączna danego rodzaju. Dodać należy, iż zgodnie z treścią art. 86 § 4 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1-3 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna.

Przed przełożeniem powyższych rozważań teoretycznych na realia niniejszej sprawy warto dodać, jak już wyżej zasygnalizowano, że kara łączna jest niejako podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy i ma ona również zadanie uporządkowania sytuacji prawnej skazanego, likwidacji swoistej konkurencji kar w postępowaniu wykonawczym, wynikłej z wielokrotnych skazań. Niewątpliwie przepisy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. pozwalają na łatwiejsze osiągnięcie celów z tym związanych, skoro ich zastosowanie prowadzi do wymierzenia jednej kary łącznej danego rodzaju, podczas gdy zastosowanie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. prowadziłoby w rozpatrywanym przypadku do orzeczenia kilku odrębnych kar łącznych. Ponadto w przypadku zastosowania przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. i wymierzenia kilku odrębnych kar łącznych rozwiązaniu (z mocy prawa – art. 575 § 1 kpk) uległyby nie tylko kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec skazanego poprzednim wyrokiem łącznym (a warto zauważyć, że w przypadku kary łącznej grzywny została wówczas zastosowana zasada absorpcji), ale także konieczne byłoby rozwiązanie kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wobec A. W. (1) w wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanym w sprawie XIV K 47/09, a podkreślenia wymaga, że zostały one orzeczone w sposób zdaniem Sądu korzystny dla skazanego, z zastosowaniem zasady asperacji, jednakże w kształcie bardziej zbliżonym do zasady absorpcji. Okoliczności ta dodatkowo przemawiają za zastosowaniem w rozpatrywanym przypadku aktualnie obowiązujących przepisów, i to nawet pomimo tego, że formalnie rzecz biorąc na podstawie tzw. starych przepisów możliwe jest objęcie węzłami kar łącznych nieco większej liczby kar jednostkowych niż w przypadku zastosowania nowych przepisów, co samo w sobie, wobec odmiennych przesłanek orzekania kar łącznych, nie oznacza jeszcze automatycznie, że prowadziłoby to do skutków korzystniejszych dla skazanego.

Rozpatrując, przy uwzględnieniu wszystkich podanych wcześniej rozważań, sytuację skazanego A. W. (1), przede wszystkim wskazać należy, iż przy uwzględnieniu przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r., w szczególności art. 85 kk, istnieją ogólne podstawy do połączenia w kilku odrębnych karach łącznych następujących kar:

- w ramach zbiegu przestępstw opisanego wcześniej jako zbieg przestępstw numer 1 kar orzeczonych chronologicznie pierwszym, trzecim i czwartym (w części – w punkcie IX tego wyroku) jednostkowym wyrokiem skazującym, co dotyczy orzeczonych we wszystkich tych wyrokach kar pozbawienia wolności oraz orzeczonych w pierwszym i trzecim wyroku kar grzywny,

- w ramach zbiegu przestępstw opisanego wcześniej jako zbieg przestępstw numer 2 kar orzeczonych chronologicznie drugim i czwartym (w części – w punkcie VI tego wyroku) jednostkowym wyrokiem skazującym, co w tym przypadku dotyczy tylko kar pozbawienia wolności,
- w ramach zbiegu przestępstw opisanego wcześniej jako zbieg przestępstw numer 3 kar orzeczonych chronologicznie czwartym (w części – w punktach V i VII tego wyroku) i siódmym jednostkowym wyrokiem skazującym, co dotyczy zarówno kar pozbawienia wolności, jak i kar grzywny.

Natomiast w ramach zbiegu przestępstw opisanego wcześniej jako zbieg przestępstw numer 4 ze wskazanych już względów brak podstaw do połączenia kar orzeczonych piątym i szóstym jednostkowymi wyrokami skazującymi.

Z kolei w przypadku uwzględnienia stanu prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r. co do zasady możliwe jest połączenie kar pozbawienia wolności orzeczonych chronologicznie czwartym i siódmym jednostkowym wyrokiem skazującym wraz z karą ograniczenia wolności orzeczoną chronologicznie piątym wyrokiem skazującym, a także kar grzywny orzeczonych chronologicznie czwartym i siódmym jednostkowym wyrokiem skazującym.

Oznacza to, że na starych zasadach połączeniu podlegałyby nieco większa liczba orzeczonych wobec skazanego kar pozbawienia wolności. Jak już zasygnalizowano nie oznacza to jednak automatycznie, że byłoby to dla skazanego korzystniejsze, albowiem po pierwsze nastąpiłoby to poprzez orzeczenie trzech odrębnych kar łącznych pozbawienia wolności i dwóch odrębnych kar łącznych grzywny (podczas gdy w nowym stanie prawnym orzeczone zostaje jedna kara łączna każdego rodzaju), po drugie prowadziłyby to do utraty mocy poprzedniego wyroku łącznego orzeczonego wobec skazanego (w którym połączono już kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny orzeczone w chronologicznie pierwszym i trzecim wyroku), jak również, po trzecie, do konieczności rozwiązania korzystnie ukształtowanych dla skazanego kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych w chronologicznie czwartym wyroku jednostkowym. Mając przy tym na uwadze wymiar orzeczonych wobec skazanego A. W. (1) grzywn i kar pozbawienia wolności, jak również rodzajowo poważniejszy charakter tych drugich, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że przy ocenie, który stan prawny jest dla skazanego korzystniejszy, należy skoncentrować się właśnie na karach pozbawienia wolności, te są bowiem dla skazanego niewątpliwie zdecydowanie bardziej dolegliwe. Z tego względów w dalszych rozważaniach dotyczących porównania skutków zastosowania starych i nowych przepisów Sąd odniesie się właśnie do kwestii możliwych do orzeczenia kar łącznych pozbawienia wolności.

Stosując przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015 r., łącząc kary wymierzone za przestępstwa wchodzące w skład opisanego wyżej zbiegu przestępstw numer 1, Sąd mógłby orzec karę łączną pozbawienia wolności w wysokości od 3 lat i 6 miesięcy (najwyższa z podlegających łączeniu kar, orzeczone w wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydanym w sprawie II K 561/04) do sumy łączonych kar, czyli 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na uwadze istniejący w pewnym zakresie związek przedmiotowy pomiędzy przestępstwami wchodzącymi w skład tego zbiegu przestępstw, będącymi w przypadku czynów objętych chronologicznie pierwszym i trzecim wyrokiem bardzo zbliżonymi przestępstwami przeciwko mieniu kwalifikowanymi z art. 286 § 2 kk albo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 2 kk, aczkolwiek w przypadku czynu objętego chronologicznie czwartym wyrokiem już odmiennym rodzajowo przestępstwem kwalifikowanym z art. 229 § 3 kk, jak również zachodzący w pewnym zakresie związek czasowy pomiędzy nimi, aczkolwiek nie ścisły, skoro przestępstwa te zostały popełnione na przestrzeni około trzech lat, począwszy od nieustalonego dnia 2000 r. do 5 czerwca 2003 r., w ocenie Sądu wymierzona kara oscylowałaby, przy zastosowaniu zasady asperacji, w granicach 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei łącząc kary wymierzone za przestępstwa wchodzące w skład opisanego wyżej zbiegu przestępstw numer 2, Sąd mógłby orzec karę łączną pozbawienia wolności w wysokości od 3 lat (wyższa z podlegających łączeniu kar, orzeczone w punkcie VI wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanego w sprawie XIV K 47/09) do sumy łączonych kar, czyli 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na uwadze istniejący w pewnym zakresie związek czasowy pomiędzy przestępstwami wchodzącymi w skład tego zbiegu przestępstw, tym razem bardziej ścisły, skoro przestępstwa te zostały popełnione na przestrzeni około 3 miesięcy, od 12 września 2005 r. do 8 grudnia 2005 r., ale z drugiej strony brak związku przedmiotowego i podmiotowego pomiędzy nimi, gdyż w przypadku czynu

objętego chronologicznie drugim wyrokiem jest to przestępstwo narkotykowe kwalifikowane z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś w przypadku czynów objętych chronologicznie czwartym wyrokiem przestępstwa przeciwko mieniu kwalifikowane przede wszystkim z art. 282 kk i art. 286 § 1 kk, w ocenie Sądu wymierzona kara łączna oscylowałaby, przy zastosowaniu zasady asperacji, w granicach 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Natomiast łącząc kary wymierzone za przestępstwa wchodzące w skład opisanego wyżej zbiegu przestępstw numer 3 Sąd mógłby orzec karę pozbawienia wolności w wysokości od 3 lat i 6 miesięcy (najwyższa z podlegających łączeniu kar, orzeczona w punkcie V wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanego w sprawie XIV K 47/09) do sumy łączonych kar, czyli 9 lat pozbawienia wolności. Związek przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy przestępstwami wchodzącymi w skład tego zbiegu przestępstw istnieje, aczkolwiek nie jest pełny, albowiem są to zarówno przestępstwo przeciwko mieniu kwalifikowane przede wszystkim z art. 286 § 1 kk, jak i w dwóch przypadkach przestępstwa narkotykowe kwalifikowane przede wszystkim z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, również związek czasowy jest ograniczony, skoro przestępstwa te były popełniane na przestrzeni wielu lat, od 2005 do 2012 r. W konsekwencji w ocenie Sądu wymierzona kara oscylowałaby nawet w najkorzystniejszym dla skazanego wariantcie, przy zastosowaniu zasady asperacji, w granicach 5 lat pozbawienia wolności.

Podsumowując powyższe rozważania wskazujące na przewidywany wymiar kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych wobec skazanego A. W. (1) na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r. wskazać należy, iż przy zastosowaniu przedmiotowych przepisów, przy uwzględnieniu wszystkich wskazanych wyżej rozważań, po wydaniu wyroku łącznego skazany miałby do odbycia następujące kary pozbawienia wolności (niektóre z nich zostały już oczywiście wykonane, ze wskazanych wcześniej względów Sąd pominie w tym momencie kary grzywny):

- karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która orzeczona zostałaby za przestępstwa wchodzące w skład zbiegu przestępstw opisanego wyżej jako zbieg przestępstw numer 1, obejmującą kary orzeczone chronologicznie pierwszym, trzecim i czwartym (w części) jednostkowym wyrokiem skazującym,
- karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która orzeczona zostałaby za przestępstwa wchodzące w skład zbiegu przestępstw opisanego wyżej jako zbieg przestępstw numer 2, obejmującą kary orzeczone chronologicznie drugim i czwartym (w części) jednostkowym wyrokiem skazującym,
- karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, która orzeczona zostałaby za przestępstwa wchodzące w skład zbiegu przestępstw opisanego wyżej jako zbieg przestępstw numer 3, obejmującą kary orzeczone chronologicznie czwartym (w części) i siódmym wyrokiem skazującym,
- karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną w punkcie I chronologicznie czwartego wyroku skazującego, która to kara ze wspomnianych wyżej względów podlegałaby odrębnemu wykonaniu, albowiem postępowanie o wydanie wyroku łącznego w tym zakresie należałoby umorzyć.

Łączny wymiar przedmiotowych kar pozbawienia wolności wynosiłby więc 16 lat i 5 miesięcy. Ponadto skazany miałby do odbycia odrębnie karę 10 miesięcy ograniczenia wolności orzeczoną chronologicznie piątym jednostkowym wyrokiem skazującym, co jest o tyle istotne, że przy zastosowaniu nowych przepisów, co zostało już wyżej wskazane, kara ta podlegałaby łączeniu z karami pozbawienia wolności przy zastosowaniu przelicznika określonego w art. 87 § 1 kk.

Przechodząc do kwestii wymiaru kary łącznej możliwej i zasadnej do orzeczenia na podstawie aktualnie obowiązujących (od dnia 1 lipca 2015 r.) przepisów wskazać należy, co już wyżej zasygnalizowano, iż kara ta mogłaby obejmować kary pozbawienia wolności orzeczone chronologicznie czwartym i siódmym jednostkowym wyrokiem skazującym oraz karę ograniczenia wolności orzeczoną chronologicznie piątym wyrokiem skazującym. Oznacza to, że poza tą karą pozostałyby kara łączna pozbawienia wolności orzeczona poprzednim wyrokiem łącznym, w którym połączeniu uległy kary orzeczone chronologicznie pierwszym i trzecim jednostkowym wyrokiem skazującym, jak również kara pozbawienia wolności orzeczona chronologicznie drugim wyrokiem skazującym.

W świetle powyższego skazany A. W. (1) miałby w tej sytuacji do odbycia następujące kary pozbawienia wolności (oczywiście pewna część tych kar została już faktycznie wykonana, ze wskazanych wcześniej względów Sąd ponownie pominie w tym momencie kary grzywny):

- karę 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną chronologicznie drugim wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku wydanym w sprawie II K 493/06 (w tym zakresie postępowanie o wydanie wyroku łącznego na nowych zasadach zostałoby umorzony z uwagi na brak podstaw do orzeczenia kary łącznej),
- karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu wydanym w sprawie II K 341/07 (obejmowała ona kary pozbawienia wolności orzeczone chronologicznie pierwszym i trzecim jednostkowym wyrokiem skazującym, zaś postępowanie o wydanie wyroku łącznego na nowych zasadach zostałoby w tym zakresie umorzony z uwagi na brak podstaw do orzeczenia kary łącznej),
- karę łączną orzeczoną wyrokiem łącznym wydanym w niniejszej sprawie, obejmującą kary wyżej wskazane.

Przy uwzględnieniu, iż w ocenie Sądu przy zastosowaniu starych przepisów łączny wymiar wszystkich kar pozbawienia wolności wynosiłby 16 lat i 5 miesięcy (plus odrębnie wykonywana kara ograniczenia wolności), mając na uwadze sumę wskazanych wyżej pozostałych kar poza karą łączną orzeczoną w niniejszej sprawie, która to suma wynosi 5 lat i 6 miesięcy, oznacza to, że aby zastosowanie aktualnie obowiązujących przepisów było dla skazanego korzystniejsze, wymiar orzeczonej na nowych zasadach kary łącznej pozbawienia wolności nie mógłby przekraczać 10 lat i 9 miesięcy (16 lat i 5 miesięcy minus 5 lat i 6 miesięcy). W ocenie Sądu jak najbardziej istnieją natomiast podstawy do orzeczenia kary łącznej na nowych zasadach w niższym wymiarze.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania Sąd uznał, że zastosowanie w postępowaniu w niniejszej sprawie powinny znaleźć przepisy w aktualnym, obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. brzmieniu.

W tej sytuacji, ze wskazanych już wyżej względów, Sąd na mocy art. 568a § 1 pkt 2 kpk, art. 569 § 1 i 2 kpk, art. 570 kpk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 i 4 kk, art. 87 § 1 kk, art. 91 § 2 kk oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył orzeczone wobec skazanego A. W. (1):

- karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09,
- karę ograniczenia wolności wymierzoną wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Sopocie z dnia 13 stycznia 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 498/12,
- karę pozbawienia wolności wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 22 sierpnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 475/13.

Ponadto Sąd na mocy art. 568a § 1 pkt 2 kpk, art. 569 § 1 i 2 kpk, art. 570 kpk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1, 2 i 4 kk, art. 91 § 2 kk oraz art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw połączył orzeczone wobec skazanego A. W. (1):

- karę łączną grzywny wymierzoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 lipca 2014 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIV K 47/09,
- karę grzywny wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 22 sierpnia 2017 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 475/13.

Żadna z tych kar na dzień orzekania w przedmiocie wyroku łącznego nie została wykonana w całości, a zatem brak było przeszkód, by mogły one stanowić podstawę orzeczenia kary łącznej. Sąd to jednocześnie kary tego samego rodzaju

lub też, w przypadku kar pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności, kary podlegające łączeniu na mocy art. 87 § 1 kk.

Sąd wymierzając karę łączną pozbawienia wolności kierował się dyrektywą określoną w zacytowanym wcześniej art. 86 § 1 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym, tj. orzekał w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Przy uwzględnieniu tej okoliczności suma wymierzonych i podlegających łączeniu kar w rozpatrywanym przypadku wyniosła, przy uwzględnieniu, przelicznika określonego w art. 87 § 1 kk w odniesieniu do kary ograniczenia wolności (zgodnie z którym miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności) 8 lat i 11 miesięcy. Oznacza to, że dolną granicę kary łącznej wyznaczyła najsurowsza z orzeczonych kar, tj. kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy, orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanym w sprawie XIV K 47/09, zaś górna granica możliwej do wymierzenia kary łącznej to wskazana wyżej suma kar, tj. 8 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd orzekł karę łączną w wymiarze 6 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, stosując w niniejszej sprawie zasadę asperacji, jednakże bardziej zbliżoną do zasady absorpcji niż zasady kumulacji kar.

Rozważając wysokość wymiaru kary łącznej orzeczonej wyrokiem wydanym w niniejszej sprawie w pierwszej kolejności Sąd przeszedł kryteria czasowe i przedmiotowe dotyczące przestępstw, za które orzeczono kary podlegające łączeniu. Czyny dokonane przez skazanego, za które orzeczono kary podlegające połączeniu, były popełniane łącznie w stosunkowo długim okresie, począwszy od 1997 r. aż do dnia 16 listopada 2016 r., również odstępy czasowe pomiędzy czynami, za które A. W. (1) skazano poszczególnymi wyrokami i w konsekwencji orzeczono kolejne kary podlegające łączeniu, były znaczne – czyny objęte chronologicznie czwartym wyrokiem skazującym zostały popełnione w latach od 1997 do 2007 r., czyn objęty chronologicznie siódmym wyrokiem dopiero po upływie kilku lat, tj. w dniu 31 maja 2012 r., zaś czyn objęty chronologicznie piątym wyrokiem skazującym ponownie po kilku latach, w dniu 16 listopada 2016 r. W konsekwencji przesłanki o charakterze czasowym przemawiały bardziej za zastosowaniem zasady kumulacji niż absorpcji. Z kolei jeżeli chodzi o związki przedmiotowe pomiędzy tymi przestępstwami wskazać należy, iż w pewnym zakresie istnieją one, także są jednak nieco ograniczone. W przypadku czynów, za które wobec A. W. (1) orzeczono karę łączną w chronologicznie czwartym wyroku, są to zarówno przestępstwa przeciwko mieniu, kwalifikowane przede wszystkim z art. 286 § 1 kk i art. 282 kk, ale także przestępstwo narkotykowe określone w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, spajające je wszystkie przestępstwo z art. 258 § 3 kk, a także przestępstwo przeciwko działalności instytucji państwowych kwalifikowane z art. 229 § 3 kk. Piątym chronologicznie wyrokiem skazującym A. W. (1) został skazany na zupełnie innego rodzaju przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji kwalifikowane z art. 180a § 1 kk, w związku z czym w tym zakresie, dotyczącym orzeczonej za nie kary ograniczenia wolności, istniały podstawy bardziej do zastosowania zasady kumulacji przy łączeniu jej z innymi karami. Natomiast chronologicznie siódmym wyrokiem skazującym A. W. (1) został skazany ponownie za przestępstwo narkotykowe kwalifikowane przede wszystkim z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc analogiczne do jednego z przestępstw przypisanych chronologicznie czwartym wyrokiem, i w konsekwencji kwestie przedmiotowe przemawiały za zastosowaniem przy łączeniu kary orzeczonej za to przestępstwo zasady asperacji zbliżonej do absorpcji, co zostało jednak w pewnym zakresie ograniczone wskazanym wyżej brakiem związku czasowego między tymi czynami. Wreszcie jeżeli chodzi o związek podmiotowy między przestępstwami, on również niewątpliwie w pewnym zakresie istnieje, albowiem oskarżony dopuszczając się przedmiotowych przestępstw działał we wszystkich przypadkach umyślnie i w większości sytuacji (przestępstwa przeciwko mieniu, przestępstwa narkotykowe, przestępstwo z art. 258 § 3 kk) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co także przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji w kształcie bardziej zbliżonym do absorpcji niż kumulacji, przynajmniej w przypadku łączenia kar orzeczonych chronologicznie czwartym i siódmym jednostkowym wyrokiem skazującym.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że między przestępstwami popełnionymi przez skazanego A. W. (1), za które orzeczono kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności podlegające połączeniu w niniejszej sprawie, istniał we wskazanym wyżej zakresie związek przedmiotowy i podmiotowy (przy braku bliższego związku czasowego), jednakże nie tak ścisły, by istniały podstawy do zastosowania w rozpatrywanym przypadku zasady pełnej absorpcji. Przede wszystkim, jak już wspomniano, zasada ta winna być brana pod uwagę wyjątkowo i w okolicznościach

szczególnie uzasadnionych. Zasada absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być stosowana tam, gdzie między zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek czasowy i przedmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., sygn. akt II AKa 321/96) albo gdy orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008 r., sygn. akt II AKa 129/08, Biul. SAKa 2008/3/8). Sąd musiałby zatem dojść do przekonania, że wysokość jednej z orzeczonych kar spełni cele prewencji ogólnej i szczególnej ze względu na ścisły związek przedmiotowo-podmiotowy między popełnionymi przez skazanego czynami. W niniejszej sprawie brak podstaw do wyciągnięcia takiego wniosku, również w postępowaniu wykonawczym nie ujawniły się żadne szczególne okoliczności, które mogłyby skutkować potrzebą zastosowania zasady całkowitej absorpcji.

Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował ponadto fakt świadomego i umyślnego wielokrotnego naruszenia przez skazanego A. W. (1) obowiązującego porządku prawnego. Zdaniem Sądu należało zatem okoliczność tę wziąć pod uwagę przy wymiarze kary łącznej i ukształtować jej wymiar tak, by skazany miał świadomość, iż każde wejście w kolizję z prawem pociąga za sobą konsekwencje prawne. Instytucja kary łącznej nie polega zaś na zmniejszaniu dolegliwości za przestępstwa już popełnione, ale – jak wspomniano – racjonalizacji wykonania kar z wielokrotnych skazań. W tej sytuacji orzeczenie kary łącznej w wysokości odpowiadającej dolnym granicom byłoby premiowaniem prowadzonego przez skazanego szkodliwego społecznie trybu życia i pozostawałoby w konflikcie z ogólnie przyjętym poczuciem sprawiedliwości.

Ponadto wymierzając karę łączną pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze zachowanie skazanego w trakcie izolacji penitencjarnej, które co do zasady zostało określone jako naganne i przeważają w nim okoliczności, które należy oceniać negatywnie (kilkukrotne kary dyscyplinarne za różnego rodzaju przewinienia, aktywne uczestniczenie w podkulturze przestępczej, niepodejmowanie i brak woli zatrudnienia w warunkach penitencjarnych), aczkolwiek w świetle projektu oceny okresowej w ostatnim okresie jest w nim widoczna poprawa (skazany od około 9 miesięcy nie był karany dyscyplinarnie, zaczął funkcjonować w grupie współosadzonych bezkonfliktowo, wykazuje obecnie chęć zatrudnienia), co należy oceniać pozytywnie. Mając na uwadze przedmiotowe okoliczności Sąd stwierdził, że również one przemawiają za zastosowaniem wobec skazanego zasady asperacji, natomiast przeciwko zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd orzekł karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat i 9 miesięcy. Na marginesie należy raz jeszcze zauważyć, iż orzeczenie kary łącznej nie musi jednoznacznie przynosić skazanemu korzyści. Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma ona likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań, nie jest to zaś sposób na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 października 2007 r., sygn. akt II AKa 183/07, Prok. i Pr. wkł. 2008/4/17). Należy podkreślić, iż w ocenie Sądu brak jest podstaw do orzeczenia wobec skazanego kary łącznej odpowiadającej dolnej ustawowej granicy. Stosowana przez Sąd w niniejszej sprawie asperacja czy, innymi słowy, częściowa absorpcja jest wynikiem uwzględnienia przytoczonych powyżej okoliczności. W ocenie Sądu orzeczona kara łączna pozbawienia wolności jest adekwatna do wskazanych powyżej okoliczności i tym samym odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Wszystkie powyższe okoliczności były brane przez Sąd pod uwagę także przy orzekaniu kary łącznej grzywny. W tym zakresie Sąd również kierował się dyrektywą określoną w zacytowanym wcześniej art. 86 § 1 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym, tj. orzekał w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Przy uwzględnieniu tej okoliczności suma wymierzonych i podlegających łączeniu kar w rozpatrywanym przypadku wyniosła 500 stawek dziennych grzywny. Oznacza to, że dolną granicę kary łącznej wyznaczyła najsurowsza z orzeczonych kar, tj. kara łączna grzywny w wymiarze 350 stawek dziennych, orzeczona wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku wydanym w sprawie XIV K 47/09, zaś górna granica możliwej do wymierzenia kary łącznej to wskazana wyżej suma kar, tj. 500 stawek dziennych grzywny.

Sąd orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 450 stawek dziennych, ponownie stosując zasadę asperacji, jednakże w tym przypadku bardziej zbliżoną do zasady kumulacji kar niż absorpcji. Mając na uwadze, iż łączone kary grzywny zostały orzeczone w przypadku chronologicznie czwartego wyroku skazującego za przestępstwa przeciwko mieniu kwalifikowane w szczególności z art. 286 § 1 kk i art. 282 kk oraz za przestępstwo narkotykowe kwalifikowane w szczególności z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zaś w przypadku chronologicznie siódmego wyroku za przestępstwo narkotykowe kwalifikowane w szczególności z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, powtórzyć należy okoliczności wskazane już przy uzasadnianiu wysokości orzeczonej przez Sąd kary łącznej pozbawienia wolności, iż pomiędzy wskazanymi wyżej czynami brak jest bliższego związku czasowego, natomiast istnieje w pewnym, wskazanym wyżej zakresie związek przedmiotowy i podmiotowy. Okoliczności te, przy uwzględnieniu także wskazanego wyżej zachowania skazanego w trakcie izolacji penitencjarnej, w ocenie Sądu przemawiały za wymierzeniem skazanemu, przy zastosowaniu zasady asperacji, kary łącznej grzywny we wskazanej wyżej wysokości.

Dodać należy, iż orzekając karę łączną grzywny Sąd, stosownie do treści art. 86 § 2 kk, określił na nowo wysokość stawki dziennej grzywny na minimalną kwotę 10 zł, mając na uwadze wskazania określone w art. 33 § 3 kk, tj. dochody skazanego, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Wysokość ta mogła wynosić, zgodnie z treścią wspomnianego przepisu art. 86 § 2 kk, od wspomnianego ustawowego minimum określonego w art. 33 § 3 kk w kwocie 10 zł do najwyższej ustalonej poprzednio stawki dziennej grzywny, tj. kwoty 30 zł (taką wysokość stawki dziennej grzywny określono w wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku wydanym w sprawie II K 475/13). Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny Sąd uznał, że mając na uwadze długotrwały pobyt skazanego w warunkach penitencjarnych, nieosiągnięcie przez niego w tym okresie dochodów i znacząco ograniczone tą okolicznością możliwości zarobkowe zasadne jest określenie kwoty stawki dziennej w minimalnej kwocie 10 zł.

Sąd na podstawie art. 576 § 1 kpk a contrario w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawił do odrębnego wykonania.

W pozostałym zakresie w ocenie Sądu, uwzględniając brzmienie przepisów obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r., postępowanie o wydanie wyroku łącznego należało ze wskazanych już wyżej przyczyn umorzyć z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego. Dotyczy to w szczególności tych kar, zarówno pozbawienia wolności, jak i grzywny, które zostały już w całości wykonane. Z tego względu Sąd na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej kar orzeczonych wobec skazanego:

- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27 lipca 2006 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 493/06 (orzeczona tym wyrokiem kara pozbawienia wolności została już w całości wykonana),
- wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 lipca 2017 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 650/17 (orzeczona tym wyrokiem kara grzywny została już w całości wykonana),
- wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 23 stycznia 2008 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II K 341/07 (orzeczone tym wyrokiem kary łączne pozbawienia wolności i grzywny zostały już w całości wykonane).

Na podstawie art. 577 kpk Sąd na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu po pierwsze okres zaliczony na poczet kary w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze akt XIV K 47/09 od dnia 5 kwietnia 2007 r. do dnia 2 października 2008 r., po drugie okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku o sygnaturze akt II K 475/13 od dnia 31 maja 2012 r. do dnia 11 czerwca 2013 r. (przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności), a po trzecie okres odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie Sądu Okręgowego w Gdańsku o sygnaturze akt XIV K 47/09 od dnia 9 lutego 2018 r. do dnia 7 grudnia 2018 r., tj. do dnia wydania wyroku łącznego w niniejszej sprawie.

Sąd orzekł również o kosztach postępowania i na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego A. W. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości uznając, iż w sytuacji, gdy A. W. (1) w zakładzie karnym dysponuje ograniczonymi środkami finansowymi, nie byłby on w stanie ponieść kosztów procesu i obciążanie go nimi byłoby dla niego nadmiernie dolegliwe.